

ALBINA

REVISTĂ SAPTAMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

UNITATE ȘI BUNĂSTARE

Conducătorii ai partidului și statului nostru au făcut, de curând, o vizită de lucru în județele Iași și Botoșani. Oamenii muncii din aceste județe, muncitori, țărani și intelectuali i-au primit cu dragoste, manifestându-și astfel adeziunea la politica marxist-leninistă a Partidului Comunist Român, călăuzitorul încercat al poporului nostru pe drumul fărâșării unei vieți noi. Cu prilejul recentei vizite, înălții oaspeții s-au oprit și în comuna Flăminzi din județul Botoșani. Precum se știe, numele acestui sat este înscris cu sînge în paginile istoriei. De aici, în februarie 1907, a pornit valul răscoalelor țărănești. Sătul de mizerie și sărăcie, flăminzenii s-au ridicat împotriva moșterilor, aprinzînd flacăra răscoalei ce s-a întins în întreaga Moldovă, în Muntenia și Oltenia. Răscoala a fost înăbușită în sângele celor peste 11 000 de țărani împușcați și al altor zeci de mii schingiuiți și întemnițați.

Burghezia și moșierimea au încercat apoi să ferece țărănimea și întregul popor în lanțuri mai zdrăvene. Dar nici tîrnia lanțurilor, nici ascuțitul baionetelor, nici zidurile mucedale închisorilor n-au putut stăvili lupta dreaptă a poporului pentru libertate și progres social.

Astăzi, țărani din Flăminzi, alături de întreaga țărănime, de toți oamenii muncii din România, trăiesc și muncesc într-o orînaire nouă fără moșieri și capitaliști, orînduire în care poporul este stăpîn pe soarta sa, pe roadele muncii sale.

...„Dacă țărănimea noastră poate să-și clă-

dească astăzi viața așa cum dorește — spunea tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU la mitingul din Flăminzi — aceasta se datorește în primul rînd faptului că s-a aliat cu o clasă de nădejde, cu un prieten încercat, cu clasa muncitoare, clasa cea mai avansată a societății. Dacă țărănimea poate să-și înfăptuiască astăzi năzuințele spre o viață mai bună, aceasta se datorește faptului că are un conducător încercat, Partidul Comunist Român, al cărui țel suprem este bunăstarea întregului popor”.

Am luptat, am muncit și am obținut cuceriri mari. Vorbind despre succesele lor, primarul comunei Flăminzi și președintele cooperativelor agricole de producție din comunele Roma, Ripiceni și Concești au arătat că averea obștească a cooperativelor lor se ridică la zeci de milioane de lei. În trecut, nici nu putea fi vorba de așa ceva în viața țăranilor. Ei își numărau numai zilele de rușet cu care erau înscrisi în catalogele moșierilor, dobinzile datorate la cămătărie, viețile secerate de foame, de pelagră, de malarie și de alte plăgi sociale.

În cei cîțiva ani de la încheierea cooperativizării, au fost șterse multe din lipsurile din trecut, dar n-au putut fi șterse toate. În unele sate s-au mai săvîrșit și greșeli care au cauzat greutate. Pretutîndea s-a dovedit însă că unirea țăranilor în cooperativele agricole este calea ce-l conduce la belșug și bunăstare. Folosind meca-

izarea, ingrijirile chimice, știința în lu-

crearea pămîntului, muncind cu hărnicie, țăranii pot învinge toate greutatele ce le mai stau în cale, chiar și pe cele secrete de natură. În anul acesta, în ciuda secetei prelungite, agricultura noastră a obținut recolte mulțumitoare, care — așa cum a subliniat secretarul general al Comitetului Central al Partidului — „asigură hrana țărânilor, hrana populației de la orașe, nevoile industriei, și, trebuie să spunem, ne dau și disponibilități de export”.

Succesele din anul acesta sînt, deci, edificatoare. Ele ne arată însă că se poate obține mai mult. Ogoarele patriei noastre păstrează încă multe rezerve. Muncind cu mai bună chibzuală, le putem face să ne dea rod mai bogat. Realizările C.A.P. Concești — care în vara acestui an a obținut peste 4 500 kg porumb boabe la hectar — sînt demne de laudă. Merită evidențiată și C.A.P. Roma. Cooperatorii de aci au pus în valoare peste 200 ha teren neproductiv, plantîndu-l cu pomi și viță de vie. Prin munca lor harnică, venitul cooperativei agricole s-a ridicat, în anul trecut, la peste 15 milioane lei. Dar, așa cum spunea la mitingul din Botoșani președintele acestor cooperative, ei sînt conștienți că mai au multe, ba „chiar foarte multe” de făcut.

Țăranii prezenți la adunare s-au angajat în fața conducătorilor partidului și statului să nu precupească nimic, pentru ca gospodăria lor să înflorească mereu.

„Vă încredințăm, iubii conducători — spunea Dumitru Landea, președintele C.A.P. Concești — că strîns uniți în jurul partidului, al Comitetului său Central, vom face totul spre a sporii contribuția agriculturii la progresul și prosperitatea țării”.

Acste cuvinte oglîndesc simțămintele tuturor oamenilor muncii de la țară, care în momentul de față lucrează cu avînt, în vederea terminării însămînțărilor. Ele constituie, de asemenea, o expresie a dragostei și încrederii poporului în Partidul Comunist Român, a unității de nezdruccinat în jurul steagului roșu al socialismului.

ȘERBAN NEDELCO

Satul Bran județul Brașov

FESTIVALUL DE TEATRU „I. L. CARAGIALE“

ÎNTECERILE INTERJUDEȚENE

Cărturarul Simion Ștefan, mitropolit al Ardealului, scria acum aproape 300 de ani: „Bine știm că cuvintele trebuie să fie ca banii, că banii aceia sunt buni care umblă în toate țările, așa și cuvintele acelea sunt bune pe care le înțeleg toți. Noi, drept aceea, ne-am știut din cîm am putut, să izvodim așa ca să înțeleagă toți...”

Arta amatoare din țara noastră — operă populară colectivă, pe înțelesul tuturor, izvodită din dragoste pentru progres, lumină și frumusețe a locuitorilor acestor plaiuri — marchează, în această toamnă bogată, un eveniment însemnat: întrecerile interjudețene în cadrul celei de a V-a ediții a Festivalului biennial de teatru „I. L. Caragiale”. Prin-o fericită coincidență, primele întâlniri ale formațiilor frunțase au fost găzduite de multisekularele cetăți de scaun Suceava și Tirgoviste, ca și de eroica Hunedoara.

La Tirgoviste, timp de patru zile, am asistat la o impresiionantă dezvăluire de forțe artistice, numeroase colective teatrale ale sindicatelor și așezămintelor culturale izbutind să uimească, deopotrivă, pe spectatori și pe specialiștii veniți aici să stabilească ierarhia valorică a talentelelor artistice populare. Dintre toate reușitele acestei ediții a Festivalului una mi se pare că are cea mai adîncă semnificație. Este uimitoarea diversitate de lucrări dramatice de care s-au apropiat artiștii amatori în acest festival.

Gîndurile cărturarului ardelean, de care vorbeam la începutul acestor însemnări, ni le-a readus în memorie Colegiul de teatru din comuna Caragiale, județul Dimbovița, care, în Festivalul ce poartă numele marelui nostru dramaturg, a prezentat piesa „Fata de birău” de Ion Slavici, bun prieten al lui Caragiale. Dar, înțelesul cuvintelor lui Simion Ștefan este, în contextul acestei întreceri artistice, mult mai larg. Aici, pe scena din Tirgoviste, replicilor viguroase ale pieselor istorice („Io, Mircea Voievod” — clubul sindicatului din Brazi, județul Prahova; „Odaia din turn”, o piesă aparținînd unui autor local — căminul cultural din Leordeni, județul Argeș) le-au urmat replici de umor spumos („Se caută un mincinos” — căminul cultural din Jiplea, județul Vilcea; „Tache, Ianke și Cadir” — Casa de cultură din Horezu) precum și alte piese din repertoriul românesc și universal. Muncitorii, țărani și in-

telectualii grupați în aceste colective artistice au dovedit că-l înțeleg și pe Cehov ca și pe O'Neill (Palatul culturii din Pitești), și pe Tudor Mușatescu (Sindicatul balnear Olănești) ca și pe Th. Wilder (Casa de cultură din Cimpina). Este o dovadă elocventă că gradul de cultură al poporului nostru a făcut un salt impresionant și că, în focul muncii constructive, teatrul de amatori nu mai este un lux, ci un act cotidian obișnuit.

LASCĂR STANCU

Ce vom citi ?

Editura pentru literatură recomandă două prestigioase apariții viitoare în domeniul valorificării moștenirii literare.

Din cele douăzeci de volume din ciclul Opere — Liviu Rebreanu, vor vedea, în curînd, lumina tiparului primele trei. Ele vor cuprinde în exclusivitate creația nuvelistică a scriitorului ardelean. În primul volum sînt reunite nuvelele apărute în Transilvania între anii 1908—1909. Cel de al doilea volum însumează nuvelistica, articolele din zăre și reviste și cele inedite scrise de Rebreanu după venirea lui în Capitală în toamnă anului 1909, și după aceea timp de 10 ani. Cel de al treilea volum conține seria de nuvele elaborate de autor între anii 1920—1936. Acestea sînt lucrări apărute în volume, în cotidiene sau inedite. Din acest volum face parte și povestirea Calvarul scrisă în 1919.

Volumul antologic Satire și pamflete reunește în paginile sale o selecție de articole apărute între anii 1800—1849, care prin arma satirei, umorului și a pamfletului militau pentru idealurile pașoptiste. Ediția este îngrijită de Gh. Georgescu-Buzău.

RODICA ZANK

RAPSODIA
TRIȘCAȘILOR

O dimineață de toamnă... La Leșu, de la poalele Birgăului, defilează solii trișcașilor și tilincașilor veniți aici să participe la un festival. Sînt fluierași din 15 așezări ale județului Bistrița-Năsăud și de pe alte meleaguri ale țării. Trec pe rînd pe ulița mare a satului cîntînd din fluier, aplaudați de o mare mulțime de oameni, localnici și oaspeți, formațiile din Zagra și Spermezeu, din Rodna și Prundul-Birgăului, din Tirlișua și Măgura Ilvei și din alte localități. Printre ei sînt și solii vestiților fluierași din Hodac de pe Mureș și din Vaideeni, județul Vilcea. Pe unde trec ei sînt înțîmpinați cu multă căldură de localnici, gazde deosebit de primitoare. Ceea ce arată poate cel mai bine ospitalitatea gazdelor, este faptul că aproape 400 de săteni din comună s-au oferit să găzduiască pe fluierașii și oaspeții ce urmau să sosească cu o zi înainte la marea sărbătoare a trișcașilor și tilincașilor.

Pe o stîncă, la intrarea în sat, două inscripții mari, scrise cu litere albe: „Bine ați venit” și „Rapsodia

trișcașilor 1968”. Pe ferestrele caselor, sătenii au scos soartele cele mai frumoase iar la lăcașul de cultură au amenajat două expoziții: una de artă populară și alta oglîndind aspecte din viața cultural-artistică a satului. În fața căminului cultural au ridicat o tribună, iar la locul Festivalului, denumit Lunca, au amenajat o scenă în aer liber ornamentală cu covoare și străjuită de o mare emblemă a Festivalului.

Festivalul fluierașilor a fost deschis de trișcașii din Leșu, formație gazdă care a obținut de trei ori premiul I și titlul de laureat al concursurilor republicane. Le-au urmat pe scenă fluierașii din Hodac, cunoscuți și ei în toată țara pentru măiestria lor, apoi alte și alte formații. Au cîntat tilincașii din Dumitrița și fluierașii din Bistrița-Birgăului, au încîntat publicul și formațiile din Rodna, Zagra, Tirlișua ș.a.

Peste patru ore au răsunit pe dealurile și văile Leșului doine, sîrbe și alte vechi și impresionante melodii populare cîntate de artiștii ai fluierei, unul din cele mai vechi instrumente muzicale populare.

Și ce emoționant și înălțător totodată a fost finalul acestui Festival, cînd cele două formații din Leșu și Hodac au zis împreună de fluiier Hora Unirii preluată apoi de toată lumea prezentă la această manifestare.

„Rapsodia Trișcașilor”, desfășurată recent la Leșu, nu este singura manifestare de acest fel din județul Bistrița-Năsăud. Ea se înscrie într-un șir de acțiuni artistice de mare amploare inițiate și organizate de către Comitetul pentru cultură și artă și Casa Județeană a creației populare pentru reinvierea și valorificarea vechilor tradiții culturale-artistice de pe acele meleaguri. În această privință amintim Festivalul fanfarelor la care au participat circa 20 de formații, prezența artiștilor amatori din satele județului la marea manifestare artistică interjudețeană de la pasul Prislop, cea organizată la Cetatea Ciceului ș.a.

În prezent, Comitetul de cultură și artă și Casa de Creație pregătesc o mare manifestare la care vor fi antrenate corurile din județ. Ea se organizează cu prilejul împlinirii a nouă decenii de la înființarea Reuniunii corale de la Năsăud. Pregătirile care se fac în acest scop arată de pe acum că și această manifestare se va bucura de succes, va avea un mare răsunset.

I. RADU

Vorbe din popor
și tilcul lor

Cine n-a întrebuințat, măcar o dată, expresia: la spartul tîrgului, socotînd necesar să caracterizeze, cu tilcul ei, situația în care ne-am găsit, la un moment dat, fie noi înșine, fie o altă persoană ?...

Se știe în ce anume constă o asemenea situație: așteptat sau nu într-un loc oarecare, cineva sosește acolo tocmai cînd se încheie ceea ce a constituit motivul întîlnirii persoanelor respective. Atunci, se obișnuiește a se spune: „Am venit (sau a venit) la spartul tîrgului !...”

De ce „la spartul tîrgului”? Fiindcă, „spartul tîrgului” reprezintă ideea încheierii unor socoteli: oamenii fie că au vîndut, fie că au cumpărat ceea ce, îndeobște, se aduce la tîrg (vite, mai ales) nu mai au pentru ce rămîne locului, fiecare urmînd a merge în treaba lui. Cine-ce să mai cumpere sau să vîndă, într-un astfel de moment, cînd socotelile din tîrg s-au încheiat ?

Observînd starea de neînvidiat a celui sosit cînd tîrgul se sparge, omul din popor a putut s-o asemuiască și cu alte împrejurări în care cineva se poate afla

Expresia la spartul tîrgului a căpătat, în felul acesta, o mai mare răspîndire, ajungînd să fie folosită mai ales în situații ca aceea la care se referă și pasajul următor, desprins din textul romanului „Zilele vieții tale” de Ion Luca Caragiale: „Îi era ciudă că nu și-a tănut gura și că în acel a putut Baciu să-l lucreze tocmai la spartul tîrgului”.

N. MIHĂESCU

Reduceri de preturi pînă la 30%
la vîrfurile de sezon

- CONFECȚII • ÎNCĂLȚĂMINTE • PĂLĂRII
- TRICOTAJE • CIORAPI, ȘOSEȚE • POȘETE
- SACOȘE • FULARE • BATISTE • CORDOANE
- CĂCIULIȚE, MĂNUȘI LÎNĂ și TIP LÎNĂ ETC

TIRGUL
de
TOAMNĂ

7 OCTOMBRIE ~ 2 NOIEMBRIE

Vizitați magazinele
Cooperativei de Consum

IN ACESTE ZILE, PE OGOARE

Peste câteva zile vom păși în penultima lună din acest an, care, să recunoaștem, ne-a cam dat de furcă. A fost un an în care capriciile vremii au pus la grea încercare pe lucrătorii ogoarelor. Și dacă au biruit, aceasta se datorește în primul rând hărniciei și priceperii lor, chibzuintei și, mai ales unei admirabile dovezii de conștiință socialistă. Rezultatele se cunosc. Recolte bune și, chiar foarte bune. Ele ne bucură cu atât mai mult cu cât au fost obținute în condițiile amintite.

Am vizitat de curând câteva sate din județul Alba. Era duminică și cîmpurile erau pline de oameni. La cules de porumb, de cartofi și la semănat, Plouase în ajun, dar se putea lucra. În ziua aceea, în cuprinsul județului, s-au cules 90 de vagoane de porumb și s-au semănat peste 1500 hectare cu grâu. E un exemplu care spune mult. Pentru că, dacă în toate județele s-ar proceda la fel, ar însemna peste 3 500 vagoane porumb recoltate și câteva zeci de mii de hectare grâu semănat, într-o singură zi de duminică.

Aflăm că pînă la 22 octombrie în I.A.S.-uri s-a realizat 94 la sută din planul însămînțării grîului și secarei, iar în cooperativele agricole s-a însămînțat 80 la sută din suprafața prevăzută. Aceasta în ce privește situația pe întreaga țară. În multe unități agricole această lucrare și chiar însămînțările au fost terminate. În județul Botoșani, spre exemplu, la 17 octombrie, recoltatul porumbului s-a încheiat în toate unitățile agricole, iar în județele Olt, Mehedinți și Teleorman, la aceeași dată, se recoltase peste 90 la sută. Din Pechea ne-a sosit știrea că unitățile deservite de întreprinderea de mecanizare a agriculturii din această localitate au terminat semănatul pe întreaga suprafață (5175 hectare). O altă veste ne încunostește că membrii cooperatori din Săcuieni-Bihor au încheiat însămînțările de toamnă (910 hectare), cu toate că și aici au fost zile cu timp nefavorabil lucrărilor.

Și la Săcuieni, ca pretutindeni unde lucrările de recoltare și însămînțări sînt avansate, au biruit hărnicia, buna organizare și participare la muncă a oamenilor. O spunem ca să ia aminte cooperatorii din Jorăști, județul Galați, care la jumătatea acestei luni mai aveau de recoltat porumbul de pe 700 de hectare; cei din satul Cocirlău, județul Maramureș, care pînă la aceeași dată n-au pus în pămînt nici un bob de grâu.

Și exemple de acest fel mai sînt. În județul Hunedoara există cooperative agricole care au cooperat culesul porumbului și au însămînțat peste 75 la sută, unele chiar mai mult, din suprafețele prevăzute. Și agricultura județului a fost înzestrată cu o puternică bază tehnică materială. Din păcate, însă, tractoarele și tractoarele nu sînt folosite peste tot cu maximum de randament. La cooperativa agricolă din Șoimuș sînt zile

• În județul Mureș recoltarea sfeclei de zahăr se desfășoară anevoios. Din cauza mijloacelor de transport, cantitatea de sfecă aflată în cîmp se ridică la circa 70 000 de tone. Cam mult.

• Județele Bacău și Neamț sînt vecine. Condițiile de climă și sol se aseamănă. Și totuși, în campania lucrărilor agricole de toamnă, Bacăul se află în urma județului Neamț. Să fie numai ploile de vină?

• Comunele Bălăbănești și Ghidigeni se află în județul Galați. Cu toată distanța mare ce le desparte, aceste două localități se aseamănă ca două picături de apă. Și una și cealaltă sînt codăse la lucrările agricole. Aici nu mai sînt de vină ploile ci lipsa de organizare a muncii și slaba participare la muncă a membrilor cooperatori. Cînd se vor hotărî oare să iasă toți la lucru?

cînd nu se găsesc oameni pentru semănătoare, iar la Geoagiu, în zilele bune de lucru, o parte din tractoare în loc să fie din cîmp transportate cărămidă pentru cetățeni. Cu a cui aprobare? Fără îndoială că asemenea stări de lucruri mai sînt de vreme ce pînă acum câteva zile, în județ, situația lucrărilor agricole de toamnă se prezenta astfel: 27,2 la sută la recoltări și 37,8 la sută la însămînțări

Intr-o serie de județe se prevede o recoltă bogată de cereale de toamnă. Aceasta, bineînțeles cît condiția recoltării lor cît mai grabnice, avînd în vedere timpul înaintat și faptul că tocmai în zonele producătoare timpul rece vine mai devreme. Potrivit datelor existente rezultă că în județele Brașov, Covasna și Suceava, recoltarea cartofilor se desfășoară destul de anevoios. E adevărat că membrii cooperativei agricole din Vulcan și Bod, județul Brașov, terminaseră de mult această lucrare. Dar pe județ, pînă la jumătatea lui octombrie, situația este cu totul nesatisfăcătoare (37 la sută) din suprafețele cultivate.

Socotim că în aceste zile hotărîtoare pentru soarta producției agricole actuale și cea din anul care vine, participarea cu mic cu mare la toate lucrările de cîmp. Am izbutit să dăm viață culturilor în zilele de grea cumpănă. Să asigurăm, cu prețul acelorași eforturi punerea lor la adăpost.

CL. MUNTEANU

„Tradiția“

Din Lisa poți admira munții Făgărașului în toată măreția lor. Localnicii s-au obișnuit cu peisajul. Pe ei nu-i înspăimîntă nici măcar apariția timpurie a zăpezii pe culmi. „Se mai întîmplă spun ei. Așa e în vecinătatea munților, te poți aștepta la oricînd“. Și totuși în comuna Lisa, conducerea cooperativei agricole are toate temeiurile să fie îngrijorată. Iată de ce.

Ca în multe sate aflate în Țara Făgărașului, în Lisa, cultivarea cartofilor este o înde-

muncă pușine. Președintele privește spre munții acoperiți de zăpadă și își plîmbă privirea peste întinderea de teren cultivat cu cartofi. Nu-l înspăimîntă zăpada ci cantitatea de cartofi aflați în pămînt. Și-l mai înspăimîntă încă ceva. Cele 560 de hectare ce vor trebui semănați cu grâu, după scosul cartofilor, din care s-au însămînțat doar vreo 200.

Cînd am vizitat în Lisa, mai poate admira, în afară de munții înzăpeziți și câteva mașini, adevărate bijuterii. Sînt fabricate anumite pentru scosul cartofilor. La un moment dat se părea că problema e rezolvată. Dar mașinile nu se pot folosi. Motivul? Plantatul s-a făcut manual. „Așa e tradiția la Lisa“, remarcă cineva cu amărăciune.

Așadar s-a găsit vinovatul. „Tradiția“, care împiedică folosirea mașinilor de recoltat. Dar soluția? Dacă s-ar căuta mai bine s-ar afla. Fiecare familie ar putea da cel puțin două brațe de muncă. Sînt câteva sute. Așa au făcut cei din comuna Șelimbăr -Sibiu, care în câteva zile au terminat.

Și mai este ceva. Dacă plantatul cartofilor manual este o „tradiție“ locală, se poate renunța la ea.

letnicire tradițională. În acest an s-au plantat cinci sute de hectare și se prevede o recoltă bună, iar pe recolturi chiar asteptări. Alocutul a început. S-au ivit și greutățile. Cinci sute de hectare de recoltat manual, brațe de

Penru recolta viitoare

LA... TELEVIZOR

FOILETON

Intr-o seară, tocmai vroiam să deschid televizorul, cînd am auzit soneria. Am deschis ușa și casa mi s-a umplut de oaspeți.

— Sîntem din Cocorăștii Colți, ai spus ei în cor.

Apoi mi-au explicat solo voce că un prieten de-al meu de la ei din comuna m-a lăudat că sînt ospitalier și am un televizor care prinde ambele canale. Și ca să nu vină cu mina goală, în vizită, a adus fiecare cite ceva.

Pînă să mă dezmeticesc, mi-am văzut casa transformată în depozit. Pe masă trona un sac, pe studio erau întinse niște furaje, biblioteca era plină cu castraveciori și ușa era blocată de o remorcă.

— Eu știam că într-o vizită fiecare vine cu ceva. Unul cu prăjituri, altul cu țuică, altul cu vecinul. Dar voi v-ați deranjat prea mult.

— Fii serios omule, mi-a spus Gheorghe Paltin. Astea sînt lucruri de care nu avem nevoie. Eu ți-am adus un sac cu porumb că din viteză, cînd m-am strecurat cu Iosif Cojocar în magazia cooperativei agricole, am umplut trei saci. Noi sîntem numai doi așa că ne-a mai rămas unul.

— N-ați reușit să împărțiți trei paie la doi...

— Adică ce, sacul meu e pai? Mă jignești și am plecat. Bine că am scăpat de unul dintre musafiri.

— Dar ce-i cu castraveciorii ăștia?

— Pentru murat, mi-a expli-

cat un oaspete. Că la noi la grădină, tot stau nesortați cu zilele.

— Las' că te îndrept eu. Ia castraveciorii și du-i consiliului de conducere. Să-i mureze împreună cu spiritul organizatoric.

Furajele mi le-au adus mie deoarece stația de amestecat, în care se investiseră 100 000 lei, nu a intrat în funcțiune pentru că nu se făcuse conectarea la rețeaua electrică. Eu, neobișnuind să servesc furaje la cină, le-am trimis la întreprinderea de electricitate Prahova, care e cea mai amestecată în nefuncționarea stației de amestecat.

Pînă am reușit să scap de acești oaspeți, un altul a început să-mi demoleze intrarea în apartament ca să bage în casă o remorcă. L-am oprit.

— Stai frate că eu n-am ce face cu remorca.

— Parcă la noi la C.A.P. avem ce face cu ea.

— Dar eu n-am autocamion Bucegi ca s-o atașez.

— Nici noi nu avem. Ce-i drept am cerut un Bucegi și o remorcă însă ni s-a trimis numai remorca.

L-am convins și pe acest ultim musafir să ducă remorca celor care au intrat cu oiștea în gard.

În sfîrșit am deschis televizorul. Crainicul tocmai anunța: „Am transmis emisiunea Reflector“.

I. ANDREMIR

Pinguinul vă sfătuiește

Preîntîmpinați răceala, gripa, în timpul umed și friguros, procurîndu-vă încălțăminte de cauciuc — șoșoni, cizmulițe, galoși — marca „Pinguin“.

Nu neglijați!

Procurați-vă de îndată încălțăminte de cauciuc marca „PINGUIN“, fabricată la un nivel calitativ superior și într-un sortiment bogat de modele de

I. I. S.

cauciucul quadrat

BUCUREȘTI, STR. DINU VINTILA 7—15, SECTORUL II

POPASURI pe meleag sibian

De cum treci Cibiul, în apropiere de vechea poartă a Turnului, te primește în singurătatea și tăcerile lui micul cimitir împrejmuit de cetina mindrilor brazi. La numai citeva sute de pași după ce ai trecut podul, întâlnești o veche biserică din secolul al XVIII-lea, în a căreia progădie se află locul de veșnică odihnă al unor dameni de seamă, care prin viața și activitatea lor au intrat în conștiința veacurilor. Aici se odihnește Gheorghe Barău, pe al cărui monument funerar, sub datele nașterii și ale morții (1812—1893), se găsește următoarea inscripție: „În semn de pietate, fetele, nepoții și nepotetele“.

Intemeietorul presei transilvane cu înaintea mergătoare „Foaie pentru minte, inimă și literatură“, pe drumul său glorios de pionierat al culturii românești, a mai condus revista „Transilvania“, care avea să dea un fel de rostire oficială năzuințelor de ordin artistic și economic ale populației din Transilvania.

Alături de mormântul lui Barău, se înalță masiva coloană de marmură neagră sub care se odihnește dr. Ion Rațiu, neînfricatul luptător transilvan. În jurul veșnică tovarășie, soția sa Emilia — născută Orghidan și fiica sa Dorina.

Pe aceeași stradă, ceva mai în jos, dăm peste casa neuitatului profesor sibian, de școală veche ardeleană, Romul Botezan, pe care edilii zilelor noastre au pus o placă comemorativă cu următoarea inscripție: „În această casă și-a ținut primele lecții, între anii 1811—1815, unul dintre întemeietorii școlii românești, Gheorghe Lazăr (1779—1820)“.

Îndreptându-ne spre drașul de sus, înainte de a pătrunde prin portalurile primei centuri de apărare, pașii și amintirile ne-au condus pe str. Tîrgul Vinului. Aici ne-am oprit în fața casei cu numărul patru, construită cu peste patru veacuri în urmă pentru a aduce, prin popasul aceluia, un pios și prea modest omagiu noștru, care a fost Petrea Dascălul (Petre Olariu).

Petrea Dascălul a fost un deosebit talentat scriitor poporan și un ziarist de importanță pe acea vreme, de ridicare și luminare a satului transilvan.

Tovarăș de luptă și năzuințe cu Ion Slavici, George Coșbuc, Octavian Goga, Ion Pop Reteganul, Ion Agirbiceanu, Horia Petrescu și alții. — el a luptat de la catedră, prin slovă fierbinte și grai inspirat, pentru dreptățile românilor de peste munți aflându-se în centrul tuturor evenimentelor și contribuind în bună parte la ele printr-o viață exemplară și printr-o operă care merită să fie mai mult cunoscută.

În această casă el și-a trăit cei mai mulți și mai frumoși ani ai vieții, împreună cu soția sa dascălița Pia Olariu, astăzi cu părul nins de ani.

Pledăm, împreună cu alți cetățeni, foarte numeroși, ai orașului de veche cultură românească Sibiu, pentru transformarea acestei clădiri într-o Casă memorială Petrea Dascălul, fapt care ar constitui o îndreptățită recunoștință a urmașilor.

De asemenea, credem că ar fi cum nu se poate mai nimerit — și desigur și mai frumos — ca strada pe care va lua ființă această casă memorială să fie la rându-i numită tot cu numele acela care a străbătut-o, neobosit, decenii de-a rândul. Putem renunța la numele de Tîrgul Vinului, chiar dacă vinul din împrejurimi este de bună calitate.

Pentru acest apostol al catedrei și pentru scriitorul care a desfătat cu talentul său lumea satelor transilvane, măsura, în acest sens pe care o așteptăm de la gospodarii Sibiului, n-ar fi decît în asentimentul nostru al tuturor și al istoriei literare. Ziarist și povestitor încercat și mult îndrăgît de masele țărănești, atît înainte cît și după Unire, Petrea Dascălul merită cel puțin acest omagiu postum din partea noastră și a orașului pe care l-a iubit.

Din fericire, am aflat că opera sa literară va apare într-un volum omagial, îngrijit de publicistul vibian Nic. Nicoară-Dobirceanu, care va veni să ilustreze și mai pregnant profilul acestui dascăl, ziarist și scriitor de frunte ardelean.

ION TH. ILEA

Monumentul de la Moisei, județul Maramureș, ridicat în memoria celor 29 de patrioți uciși de fasciști în anul 1944. Grupul statuar — cuprinzînd 12 figuri cioplite în lemn — a fost realizat de artistul poporului VIDA GEZA

ȚARA MEA ȘI-A MEA CUNUNĂ

Am o țară rujiioară
Ce-a trecut prin foc și pară,
Necazul ca fulgeru',
I-a tot pîrlit lujeru',
Da' acum-a-i ca lumina
Și-i înflorește grădina.
Că mi-i țara floare-n soare
Tînără și primitoare
Cu costița de grîu copt
Și pe Mureș și pe Olt,
Cu livezi de crengi plecate
Ciurciemel de poame toate.
Și mi-i țara sfînt pămînt
Și cu inima îl cînt
Să știe moșii din groapă
Că bucuria-i adapă
Și i-i soare soarele
Pe toate ponoarele,
Țara mea și-a mea cunună
Îmi trăiești cu voie bună.

Notat de la GICĂ GH. PARPALIA, com. Muntenii de Jos, jud. Vaslui, de ION SOCOL

HUDEȘTII

de ieri și de azi

Aflîndu-ne recent pe meleagurile județului Botoșani unde, parcă în pofida ploilor autunnale și a timpului destul de rece, lumea cîmpurilor dovedea și mai spornică sîrguința pentru mai grabnicul cules al bucatelor pămîntului, ne-am auzit aminte de-o veche cugetare de-a bătrînilor Cicero:

„A nu ști ce s-a întimplat înainte de-a ne fi născut, — spune acesta, — e ca și cum am fi necentaști, și căci ce alta este versta omului, dacă memoria faptelor nu s-ar uni cu secolele anterioare? Mai mult, a sta într-o așezare omenească fără a lua cunoștință de circumstanțele istoriei sale trecute și prezente este ca și cum am vegeta acolo“.

Dezghiocam miezul acestor înțelepte vorbe, cercînd a le lumina înțeles pe cînd, din Dorohoi, pe șoseaua ce duce spre tîrgul de foarte dinioară al Darabaniilor, azi devenit oraș cu frumoase perspective, am ajuns pe plaiurile comunei Hu-dești poposind, în plină toamnă încărcată de roade, în satul Vatra, baștină, poate, a mai tuturor înjghebarilor sociale înconjurătoare.

Durat e înconjur și, mai ales, de noi gospodării cu țărani harnici și în putere care de veacuri se arată vrednici în buna cultivare a rodurilor campestre și care se mîndresc cu rodnice livezi și grădini, ca și cu demne de laudă rădăcini centenele din ele, în domeniul școlii și al activității culturale-artistice, localitatea aceasta rurală e poate cea mai în est de prin partea locului. Acest fapt ne e, de altminteri, atestat și de lexiconul lui Nicu Filipescu-Dubău întocmit în urmă cu vreo opt decenii și în care se menționează că satul Vatra „e cel mai vechi de pe moșie“.

Intr-adevăr, întinsurile agrare și celelalte din această parte din sudul Moldovei se găseau, foarte altcîndva, în proprietatea fraților Petru și Lațcu Hudici care erau contemporani cu Ștefan cel Mare și care-și aveau obîrșia în vremuri ce țin de anii de după descălecat. După numele familiei Hudici ale cărei odrasle boierești se școleau, după moda de-atunci, în țara Leșilor, comuna a purtat un lung răstimp numele de **Hudinți** sau de **Hudeci**, iar pe la 1582, precum susține un hrisov parafat de mîna lui Ioan Sasu-Vodă la 10 decembrie, era motiv de proces între moștenitorii descendenților lui Lațcu Hudici și frații Irimia și Ioan Movilă-Vodă.

Înainte însă de asta, precum stă scris în cronică lui Melchisedec, la Hu-dești creștea în fală tulpina familiei Boldur, astfel încît, între 1400—1488, sub domnia lui Ștefan cel Mare-voievod, aici își afla curtea

și heiurile sale, cu toate ale ei cîștiguri de pe moșie, un mare vistier și posesor domnesc Boldur din care s-a ridicat apoi la 1497 un hatman și un mare vornic. La 1677, sub domnia lui Anton Ruset-Vodă, era hatman Gavrilă Boldur, tot acesta hătmanînd și sub Duca-Vodă. Pe la 1703, alt Boldur, unul Lupu Costache din timpul lui Mihai Racoviță stăpînea moșia zisă Lupeni, după care a urmat vornicul Lupu Costachi sub Dimitrie Cantemir-Vodă și apoi, după 1764, Iordachi Costachi—vistiernicul și vespătarul Ilie Costachi din anii domniei lui Grigore Ghica-Vodă. Coborîtorii Costachi se înmulțesc, împărțindu-și după aceea moșiile, așa încît, după 1800 încoace, documentele istorice pomenesc la Hu-dești și, respectiv, la Vatra, de hatmanul Iordachi Costachi Lătescu Boldur care a fost înmormîntat în curtea bisericii din Lupeni zidită în 1800 și reparată în mai multe rînduri de urmașii hatmanului. La 1861 frații Teodor, Iorga și Ion Costachi Lătescu Boldur, dînd curs dispozițiilor testamentare ale tatălui lor, lăsate încă din 1857, „înființează, cu a lor cheltuielă, „înființează, cu a școlă de zid cu două rînduri, avînd la intrare tabla titulară de metal cu inscripția“ întemeietorilor, și avînd „un curs primar și unul de muzică vocală eclesiastică“ la care predau „doi învățători“ și care are „80 de elevi“.

E mult de-atunci! Școala întocmită atunci, sub legiuirile lui Vodă Cuza există încă și azi în Lupeni, după cum există și biserica din satul Alba moșiei Lătescu din veniturile moșiei Lătescu, oaturile acesteia din urmă fiind ulterior cumpărate de la căpitanul Iancu Lătescu Boldur, de frații armeni Gheorghită, Iliuță și Ionică Ciolac și pe urmă, în parte de către I. Franck. Primeniri ulterioare cîte s-au adăugat la cele, demne de ținut minte, din trecut, împreună cu înnoirile vădite aduse în ultimele două decenii de către binefacerile edificării noastre socialiste, laolaltă cu înfăptuirile de ordin economic și social-cultural cîte au izbutit a se realiza în satele Vatra, Lupeni, Alba, Bașeu, Mlenăuți și Baranca, ce țin de actuala comună a Hu-deștilor au schimbat mereu înfățișarea acestor bătrîne așezări rurale, îndreptățindu-ne încrederea în împlinirea viitoare spre care năzuim și cîte sînt cu puțință. Pentru toate acestea la care ne gîndim și pentru care, ca peste tot în țară, se depune însuflețită rîvnă, exemplele trecutului înaintaș și glorios, aureolat de vedna bunică străbunilor, ne sînt totdeauna bine-călăuzitoare.

ION ISTRATI

În fiecare an, la 25 octombrie, întregul nostru popor sărbătorește Ziua Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România. Intrată în patrimoniul tradițiilor noastre naționale, această zi prilejuiește evocarea vitejiei și eroismului armatei române în timpul insurecției din august 1944, în luptele purtate umăr la umăr cu glorioasa armată sovietică, pentru desăvârșirea eliberării teritoriului României de subjugarea fascistă, a contribuției aduse la înfrângerea Germaniei naziste.

Militarii armatei noastre își perfecționează continuu pregătirea de luptă și politică, întăresc ordinea și disciplina militară, vigilența revoluționară, fiind gata oricând să apere cu fermitate și curaj poporul și Independența și suveranitatea de stat a României socialiste.

In postul meu

de colonel NICOLAE TĂUTU

Fiecare brazdă e o cicatrice
a luptelor milenare;
În fiecare an din piepturi adânci de bărbat
steagul holdei mai plener răsare.

Atâtea oseminte ce-am îngropat în tine,
în toamnă urcă-n arborii înalți;
puterea lor, pe piscuri carpatine
azi e purtată-n trupuri de soldați!

Pe unde vesteau focul de strajă peste culme
aprinde-un arc voltaic oțel în cupstoare;
și clăile par pîlcuri de vînături rătăcite
de voievozi uitați la vînătoare.

Pămînt natal, pămînt al țării, simt orice moleculă
în postul meu vibrîndu-mi azi țărîa;
căci peste veghea mea, stăpînă doar îmi este
și îmi va fi prin vremuri, România.

Lia

Sînt cantonat noapte de noapte în fața televizorului și nu știu ce să aplaud mai întîi. Tehnica minunată a celor ce aleargă făcînd parcă abstracție de gardurile pe care le au în față și a zburătorilor care au drept rachetă o prăjină sau minunea tehnică ce ne aduce în fiecare miez de noapte în toridă după-amiază mexicană? Am asistat uimit la pulverizarea unui record mondial la lungime care a ieșit pur și simplu din raza vizuală a măsurătorului electronic și pentru a cărui transcriere în chingile cifrelor, a fost nevoie să se apeleze din nou la clasică ruletă. Am văzut un săritor de înălțime care s-a încăpățînat — și a reușit — să calce legile gravitației și ale logicii plutînd la doi metri și un sfert, cu spatele înainte. Dar pentru mine, cea mai plină de semnificație rămîne nu medalia ci însăși participarea la Olimpiadă a Liei Manoliu.

După ce la Melbourne a mers campion de box cu cecrea titlul suprem luptînd în finală cu un deget fracturat, i-a fost dat unul alt sportiv român să înscrie o pagină glorioasă, o pildă de voință ce va rămîne în Istoria Olimpiadelor. Accidentată tocmai în brațul drept, stringînd din dinți și gemînd de durere, Lia își încununează participarea la cea de-a V-a Olimpiadă (acest „simplu” fapt constituie el însuși un record absolut în sportul feminin) adușînd în salba medaliilor olimpice românești pe lingă bronzurile cucerite în 1960 și 1964, o efigie cu reflexe aurii.

O știu pe Lia de cînd era copilă. Copil fiind și eu am întîlnit-o pentru prima oară pe terenurile de baschet de la Drept. A mai jucat volă, ping-pong. Și am revăzut-o, adolescentă, pe discul de zgură, cu discul de lemn în mină. Așa o știu de 20 de ani, concurs după concurs, mereu tinăra, sîfîndu-mă cu o tehnică inginerescă, pirueta, explozia, traiectoria furtivei zburătoare, pe inginerul Lia Manoliu. Cînd acum vreo doi ani am auzit-o spunînd că abandonează sportul (de performanță pentru că sportul și Lia sînt de nedespărțit) deoarece se spune că nu mai are perspective de viitor, este considerată „bătrîna”, parcă m-am simțit și eu deodată mai în vîrstă. Dar Lia a avut un suport moral în persoana fostului campion al discobolilor, antrenorul și soțul ei, Mihai Raica, așa cum o altă mare campioană, Iolanda Balaș, i-a găsit la campionul săritorilor, — antrenorul și soțul ei, Ioan Söter. Două familii glorioase ale atletismului nostru.

Chiar dacă n-ar fi poleită cu aur, aș socoti că medalia Liei este din cel mai nobil metal. Al voinței, al perseverenței, al muncii meticuloase, al patriotismului.

În Mexic, Salvador Dali a expus o monumentală lucrare: Atletul Cosmic. Dacă va voi vreedată să fixeze pe pinză chipul Atletului Pămîntean, nu s-ar putea găsi un model mai desăvîrșit decît Lia Manoliu.

La revedere, Lia, la Olimpiada viitoare!

VLADIMIR PANĂ

Muntele bulevard

Așezat către mijlocul țării, masivul Bucegi se deosebește de frații lui întru înălțime. Nu poate fi confundat; contraforturile de piatră ce-i întăresc temelile anuntă un urecuș greu, o luptă dusă cu stîncă. Și totuși, cărări sprintene, odihnitoare, poartă pe cel mai neîncercat călător către platoul situat la peste 1800 m. Pentru cei grăbiți au fost construite șosele largi, pe care automobilele circulă cu viteză ziua și noaptea, iarna și vara. Pentru rapiditate și desfătare, de la hotelul Cota 1400 a fost instalat și un teleferic. Durend ușure peste roțile așezate pe stâlpii înalți, cablul de oțel poartă scaunele cu oameni sau bagaje pe deasupra cordurilor și prăpăstiilor scoîndu-i în câteva minute la Virful cu Dor, către care se îndreptau altădată suspinele de odinioară în vale. Ciobanii de odinioară sînt acum destul de rari. Le-au luat locul cabanele și turștii care stăpînesc acum muntele. Virfurile cîndva vestite prin înălțime. Piatra Arsă, Caraimanul, Coștila, Buceșoiul și chiar Omul cel cu veșnică cunună de nori, au devenit loc de plimbare. Depărtarea e scurtată de pilnia telefericului. Noaptea, bezna e tăiată de salbele becurilor. Frigul și viscozitatea — de căldura gazelor naturale. Uneii detrec revelionul la restaurantele de pe platou, romanticii își serbează aici logodna sau nunta de argint. Bucegii au intrat în viața cotidiană a bucureșteanului, a locuitorilor din Ploiești și din celelalte orașe din jur. Vara, la poalele Bucegilor se instalează coloniele și taberele copiilor. Iarna schiorii de performanță se antrenează pe văi și abrupturi. Poți ajunge la 2500 m înălțime stînd comod pe pernele mașinii sau împrocînd zările cu duduitul motocicletei. Pe alt versant, către același punct, către aceeași cabană, în nădejdea aceluiași minunat privelești, un grup trudește cu pitoane și corzi. Fiecare ruina, muntele bulevard îi oferă posibilitatea unei destinderi binefăcătoare. Pentru fiecare, Bucegii păstrează și colțuri liniștite, poieni tainice, izvoare îmbietoare, zborul de capră sălbatică și praștia vulturului aruncată pe cerul înalt și albăstru. Apropiat și semeț în același timp, gălăgios și tăcut totodată, masivul Bucegi este prietenul drumeților, prietenul oamenilor de toate vîrstele, este muntele cu cele mai accesibile frumuseți din întreg lanțul meridional al Carpaților.

VINCIU GAFIȚA

PROBE OLIMPICE

„Aruncarea”... suliței

Desen de Al. CLENCIU

ALBINA COPILILOR

Cultura buretelui

Buretele, umflat de apă,
C-abia putea să mai încape
În porii supra-saturați
Zicea: — Vă rog să admirați
Cu cită ușurință pot
(Caz unic pe pămîntul tot!)
Să-nghit o tablă de formule
Cu fracții, radicaluri, nule,
Ce altora le dau de furcă
Încît abia de se descurcă!

— Ești formidabil, ce să zic!
(Vorbii un virf de cretă, mic)
Înghiți cu sete cifre mi
Însă niciuna nu reții!
La prima stoarcere (afară!)
Cultura ta e... apă chioară!

S. TUZLEANU

Cele mai frumoase legende

După cum am auzit în numărul nostru trecut, revista „Albina” și-a propus să organizeze un concurs cu cele mai frumoase legende. Rugăm pe toți elevii și pionierii, pe toți învățătorii și profesorii de la șate, să ne trimită astfel de legende din șatele lor. Cele mai frumoase legende vor primi premii și mențiuni.

Așteptăm răspunsurile dumneavoastră, dragi prieteni!

Cu gîndul la viitoarele excursii

O excursie îți încîntă privirile, îți umple sufletul cu frumuseți noi descoperite fie în goana autobuzului, fie în timpul popasurilor făcute în diferite localități sau în mijlocul naturii. Asemenea gînduri și-au exprimat elevii școlii din comuna Perșoru, județul Ialomița, în cadrul călătoriei imaginare pe harta țării, care le-a prilejuit reconstituirea traseului ultimei excursii făcute în vacanța mare. La sfîrșitul acestei „călătorii”, numeroși elevi au hotărît ca, deponă, lună

de lună, economiile lor pe librete C.E.C. și să organizeze șase serbări cu intrare, iar banii strînși să fie înglobați în fondul pentru viitoare excursii.

Asemenea inițiative am întîlnit și la școlile din comunele Săveni, Dor Mărunt, Cosimbești și altele. Micii excursioniști, împreună cu cadrele didactice care-i îndrumă și-i sprijină, se gîndesc încă de îndrumă la viitoare excursii pe care le vor face în vacanța mare a anului ce vine.

O.M.

STIINTĂ

DE LA APA DE MARE LA SINGELE ARTIFICIAL

Imaginați-vă un spital de chirurgie — o instalație sanitară de primă urgență. Să pătrundem într-una din sălile de operație. Vom vedea aici niște fiole care conțin un adevărat „medicament viu” — singele. Orice operație mai importantă este însoțită de o pierdere de sînge. Pentru bunul mers al operației, pentru refacerea bolnavului, acest sînge trebuie înlocuit. Dar cu ce?

MOLECULE CARE „FUG” PEA REPEDE...

Printre primele „materii prime” care au fost folosite pentru înlocuirea singelui a fost și apa de mare, care conține cantități importante de clorură de sodiu (sare de bucătărie), substanță esențială pentru funcționarea celulelor și menținerea echilibrului lichidelor din organism. Apa de mare sterilizată nu constituie însă un substituent ideal. Ca și apa de mare, alți înlocuitori sanguini preparați pe bază de săruri (soluțiile Ringer, Locke ș.a. — denumite astfel după inventatorii lor), aveau același defect: nu rămăneau în vasele de sînge decît foarte puțin timp. Moleculele acestor substanțe erau prea mici și reușeau să străbată peretele vasului sanguin, fugind rapid în țesutul înconjurător.

Pentru a obține efecte de durată mai lungă, trebuiau găsite substanțe cu o moleculă mai mare. Experiențele au arătat că astfel de însușiri posedă așa-numitele substanțe coloidale, care nu difuzează, nu trec prin membranele vaselor sanguine. O soluție de acest fel s-a dovedit a fi guma arabică, substan-

ță care nu este decît un lichid viscos și lipicios secretat de unele specii de salcîm exotic. Această substanță a fost folosită pentru înlocuirea singelui alături de gelatină și alte materiale sintetice, dar nici una din ele nu a dat medicilor satisfacții depline.

SINGELE SINTETIC „LĂPTOS”

Desigur cel mai bun substituent al singelui din organism a rămas tot singele natural, obținut de la donatori. Dar acest sînge s-a dovedit insuficient față de nevoile din ce în ce mai mari ale chirurgiei moderne. Pe de altă parte, transfuziile de sînge conservat prezintă și o serie de inconveniente. Individualitatea singelui este foarte profundă, avînd caracteristici proprii. Pe lângă cele patru grupe clasice de sînge au mai fost descoperite, în ultimii ani, 18 232 subgrupe sanguine diferite. Transfuziile trebuie, de aceea, să țină seama de potrivirea cît mai mare între grupa (și subgrupa) donatorului și primitivului.

Iată de ce, cercetările pentru găsirea unui sînge artificial cit mai apropiat de cel din organism au continuat. Recent, la Conferința anuală a Societății americane de biologie experimentală, profesorul Robert Geyger a comunicat experiențele sale pe animale cu o soluție nouă care, deși obținută în laborator, ar fi în măsură să înlocuiască funcțiunile singelui.

Este vorba de o substanță chimică, cu aspect lăptos: fluorul carbonic — care injectat în vinele animalelor de laborator lipsite aproa-

pe total de singele lor s-a arătat capabil să înlocuiască lichidul roșu, pe care Goethe l-a denumit pe bună dreptate seva vieții.

Intr-adevăr s-a demonstrat că fluorul carbonic poate servi drept vehicul al oxigenului, preluînd astfel una din atribuțiile importante ale singelui. De asemenea, fluorul carbonic poate transporta în țesuturi și organe substanțele nutritive, vitaminele și hormonii de care acestea au nevoie. În plus, noul sînge sintetic permite eliminarea deșeurilor din organism.

Primele aplicații practice ale fluorului carbonic au fost în domeniul transplantărilor de organe. Substanța și-a demonstrat utilitatea în conservarea și menținerea în viață a organelor destinate să înlocuiască pe cele care lipsesc sau sînt defecte. Dar este sigur că fluorul carbonic va intra și în arsenalul chirurgilor și medicilor pentru a se putea folosi cu succes în hemoragii, anemii sau alte boli care necesită transfuzii sanguine.

CLOROFILA ȘI.. HEMOGLOBINA

Trebuie să arătăm că paralel cu aceste cercetări pentru realizarea unui sînge artificial oamenii de știință încearcă să pătrundă în secretele sevei vieții, pentru a o obține în laborator. Astfel, una dintre cele mai spectaculoase succese ale biologiei contemporane a fost stabilirea exactă a formulei chimice a hemoglobinei — principalul constituenț al singelui nostru.

Datorită eforturilor conjugate a numeroși savanți, printre care Peruz și Kendrew s-a făcut o descoperire extraordinară: hemoglobina, pigmentul pe care îl conțin globulele roșii ale animalelor, se aseamănă din punct de vedere chimic cu pigmentul verde al plantelor — clorofila.

Molecula hemoglobinei, care este extrem de complicată, nu a putut fi încă sintetizată în laborator, dar primele mostre de clorofilă au fost produse într-un laborator din Sunnyvale (California) de către dr. Gordon Adyson și Cyril Ponnampeluna.

Inspirați de aceste experiențe, un grup de cercetători japonezi de la Facultatea de medicină din Tokio, sub conducerea dr. S. Kimoto, lucrează la reproducerea, pe cale artificială, a hemoglobinei. S-au obținut unele succese remarcabile care îndreptățesc speranța că unul din cele mai prețioase medicamente — singele artificial — va fi pus la dispoziția tuturor celor suferinzi.

Dr. E. ROȘIANU

● În urma unor experiențe, fizicienii de la Universitatea din Tbilisi (U.R.S.S.) au ajuns la concluzia că peliculele semiconductoare cu o grosime de cîteva mîimi de milimetru pot deveni generatoare care transformă direct lumina în energie electrică. În acest scop, ei au cercetat comportarea peliculelor semiconductoare la temperaturi joase, stabilînd că semiconductorii de mărimea unei mărci poștale, aflați la o temperatură de minus 196 grade Celsius, dacă sînt luminați produc o tensiune de cîteva mîimi de volți. La această temperatură semiconductorii devin deosebit de sensibili.

Descoperirea aceasta este o importantă realizare pe drumul cercetărilor ce se fac în direcția transformării directe a luminii în electricitate.

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ

● Studii făcute recent în Polonia arată că rezistența microbilor la medicamente și, mai ales, la antibiotice a crescut foarte mult în ultimii ani. Explicația constă în faptul că atât în Polonia cît și în alte țări de pe glob populația face abuz de medicamente și în special de antibiotice (penicilină, streptomycină, tetraciclină etc.).

Iată de ce trebuie să fim foarte atenți la folosirea antibioticelor și să nu le întrebuintăm decît în caz de nevoie și numai după prescripția medicului.

● Profesor dr. William Schopf de la Universitatea Harvard din S.U.A. a făcut, nu de mult, o descoperire științifică foarte importantă. În niște roci, cu o vechime de 3 miliarde de ani din Africa de Sud, el a identificat 22 de aminoacizi (substanțe chimice din care sînt constituite proteinele, elemente esențiale ale vieții). Această descoperire indică faptul că acele combinații chimice care stau la baza oricărei activități biologice nu s-au schimbat de la apariția vieții pe pămînt, și confirmă, totodată, teoriile actuale privind evoluția chimică a vieții pe planeta noastră.

La catedra de legume a Institutului agronomic din București, se urmăresc rezultatele unor experiențe executate pe tomate, cu îngrășăminte chimice

O amintire despre :

GEORGE ȚIȚEICA

De vorbă cu fiica savantului

George Țițeica (1878—1930), celebru matematician român — de la nașterea căruia s-au împlinit la 4 octombrie a. c. 90 de ani — se numără printre marii savanți ai neamului nostru, fiind considerat, pe bună dreptate, unul dintre creatorii geometriei diferențiale. Membru activ al Academiei Române, membru corespondent al Academiei de științe din Maryland, membru corespondent al Societății de științe din Liège, doctor honoris causa al Universității din Varșovia, George Țițeica a făcut cunoscută în întreaga lume valoarea școlii matematice din țara noastră. De asemenea, fiind numit în anul 1900 profesor de geometrie analitică la Facultatea de științe din București, el a desfășurat timp de aproape 40 de ani o bogată activitate pedagogică, mulți dintre marii noștri matematicieni de astăzi mîndrindu-se cu faptul că i-au fost studenți.

Despre matematicianul de renume mondial vorbește opera lui, glăsuiesc studiile monografice privind viața și opera savantului. Despre omul George Țițeica ne-a împărtășit, de curînd, cîteva amintiri, fiica sa, prof. Gabriela Țiței-

ca, de la Institutul politehnic din București :

— Este destul de cunoscută — ne-a spus dînsa — expresia „Vioara lui Ingres”, care se referă la pasiunile extraprofesionale ale oamenilor. Unii dedică picturii o bună parte din timpul lor liber, alții sînt pasionați fotografi amatori, pe alții îi preocupă filatelia sau colecționarea de obiecte rare. Pentru tatăl meu „vioara lui Ingres” a fost chiar... vioara. Mare iubitor de muzică, nu se mulțumea doar s-o asculte, dar, mai ales, după cum spunea adesea, practicarea ei îi prilejuia adevărate clipe de încîntare. Mi-au rămas întipărite în memorie „serile de muzică” din casa noastră, cînd tata își scotea vioara din cutie, iar pentru noi, copiii lui, era o adevărată cinste să-l acompaniem la pian. Și cum și mama mea era o bună instrumentistă, cîntînd bine la harpă, serile noastre de muzică deveneau veritabile concerte de cameră.

— Așadar, putem spune că matematica face casă bună cu muzica.

— Și nu numai cu muzica. As mai putea aminti aici și interesul pe care profesorul Ți-

țeica îl manifesta față de literatură, de filozofie, față de cele mai diverse domenii ale științei. Nu se mulțumea însă să învețe și să afle doar el, căuta să împărtășească și altora din cunoștințele lui. Cu toată activitatea sa științifică intensă, nu s-a dat înlături de cîte ori a fost chemat să vorbească, la ateneele populare sau la căminele culturale, în fața unui public simplu, despre ultimele cuceriri ale științei. Iată numai cîteva din titlurile conferințelor sau articolelor pe care le publica în revista „Natura”, al cărei membru fondator a și fost: „Dragostea de știință”, „Dragostea de școală”, „Igienă publică”, „Astronomie și pictură”, „Topirea gheții”, „Cum se studiază natura”, „Viața și opera lui Galileu...” Nu lipseau nici temele de anticipație. Adevărat vizionar al călătoriilor în cosmos, tatăl meu îi invita pe cititorii revistei „Natura” să facă o „O excursie pe suprafața Lunii”. Mulți spuneau că el exagerază, că merge prea departe cu imaginația, ceea ce — se pretindea pe atunci — nu stă bine unui autentic om de știință.

Interlocuitorul mea zîmbește.

— La fel zîmbea și tata pe atunci! — îmi spune dînsa. — Un zîmbet care ascundea mult.

Și iată că ceea ce părea ieri utopie, scornită de minți prea înfierbîntate, se apropie astăzi de împlinire.

TRAIAN LALESCU

ECONOMIA - TEMELIA CASEI

Săptămîna economiei

LIBRETUL DE ECONOMII CU CÎȘTIGURI ÎN MATERIALE DE CONSTRUCȚIE

Pe vremuri, auzai destul de des, în vorbirea oamenilor, proverbul „strînge bani albi, pentru zile negre”. Mizeria, lipsurile din viață și din casă, certitudinea că bătrînețile îi vor fi și mai împovărate de amărăciuni și nevoi, îl îndemneau pe om să se gîndească, în tinerețe, ca pe parcursul întregii sale vieți să strîngă niște bănișori „albi” pentru „zile negre”. Și acest îndemn nu era de fapt decît o dorință, vorbe amăgitoare deoarece obijduirea, existența chinuitoare de la o zi la alta nu-ți dădeau de fel puțin să trăiască omeneste, dar-mi-te să mai pună deoparte și ceva bănișori. Că așa stăteau lucrurile pe atunci ne demonstrează și situația din anul 1938 cînd revenea un libret de economii la 61 locuitori cînd numărul depunătorilor din rîndurile muncitorilor și țărănilor era ca și inexistent.

Proverbul acesta nu l-am mai auzit de foarte mulți ani, mai precis de cînd viața oamenilor de la orașe și sate a intrat pe făgașul nou, socialist. Odată cu ridicarea continuă a nivelului de trai, material și cultural al întregului popor s-a dezvoltat și acțiunea de păstrare a unei părți din cîștigul obținut, Casa de Economii și Consemnațiuni punînd la dispoziția depunătorilor o gamă foarte variată de instrumente de economisire. În condițiile de azi cînd omul are asigurată baza materială, actul economisirii poartă într-adevăr amprenta înțelepciunii și a spiritului gospodăresc. Economii depuse la C.E.C., majorate de dobînzile și cîștigurile ce li se acordă posesorilor de librete, sînt făcute nu pentru „zile negre” ci pentru procurarea obiectelor cu valoare ridicată, construirea de locuințe sau în vederea altor cheltuieli viitoare. În satul meu natal Șuțești, de pe meleaguri brăilene, mulți consăteni și-au ridicat locuințe noi cu bani economisiți în decursul a numai câțiva ani. Am fost, de curînd oaspetele vechii mele cunoștințe Ion Catrina. De unde odinioară slugărea pe moșia prințului Soutzo și trăia într-o cocioabă învelită cu stof, astăzi și-a durat casă nouă, mobilată ca la oraș, iar seara stă în fața televizorului cu întreaga-i familie.

Acțiunea de economisire a dobîndit, în zilele noastre, un pronunțat caracter de masă, cuprinzînd milioane de oameni ai muncii, vîrstnici și tineri, de la orașe și sate. În prezent, în țara noastră revine un libret

de economii la mai puțin de patru locuitori.

Casa de Economii și Consemnațiuni este o instituție cu vechi tradiții în țara noastră și ea desfășoară o largă activitate în folosul populației, oferindu-i posibilitatea de a-și păstra în cea mai deplină siguranță și în condiții deosebit de avantajoase economiile bănești. Cu prilejul „Săptămîni economiei” care se desfășoară, anul acesta, între 25 și 31 octombrie și care a devenit tradițională, se cuvine să vă amintim, dragi cititori, cîteva dintre avantajele și instrumentele de economisire pe care vi le pune la îndemîna Casa de Economii și Consemnațiuni.

Statutul C.E.C. prevede că „sumele de bani depuse pe librete de economii, obligațiuni C.E.C. și alte forme de economisire, sînt garantate de stat”. Secretul privind sumele depunătorilor și operațiunile efectuate este, de asemenea, asigurat prin lege. Sumele depuse la C.E.C., dobînzile cuvenite depunătorilor și cîștigurile obținute de aceștia nu se prescriu niciodată, ele putînd fi încasate oricînd de cei în drept. Urmărindu-se satisfacerea intereselor populației nu numai în ceea ce privește siguranța păstrării banilor depuși la C.E.C. dar și sporirea avantajelor ce li se oferă depunătorilor, Casa de Economii și Consemnațiuni a introdus variate instrumente de economisire. Astfel, cetățenii au la dispoziție: *libretul de economii cu dobîndă, libretul de economii cu cîștiguri, libretul de economii cu dobîndă și cîștiguri, libretul de economii și cîștiguri în autoturisme, libretul de economii cu cîștiguri în materiale de construcție* (introdus nu de mult), obligațiunile C.E.C. și altele. Trebuie să amintim aici și valoarea în continuă creștere a dobînzilor și cîștigurilor acordate depunătorilor care se ridică anual la sute de milioane de lei. Sînt numeroase exemple de depunători la C.E.C. care, numai din dobînzile încasate pentru sumele depuse, și-au asigurat, pentru ei și familiile lor, lucruri importante.

Ca și în anii trecuți, „Săptămîna economiei” din această toamnă constituie un bun prilej de a spori numărul prietenilor economiei cu noi și noi depunători. Și dumneavoastră vă puteți număra printre acești prieteni, și dumneavoastră puteți beneficia de toate avantajele și drepturile pe care vi le acordă Casa de Economii și Consemnațiuni.

M. OVIDIU

Cînd ne-am despărțit, bade Niculai, ți-am promis că, îndată ce voi ajunge la București, îți voi trimite o scrisoare amănunțită despre noul LIBRET DE ECONOMII CU CÎȘTIGURI ÎN MATERIALE DE CONSTRUCȚIE. Cum la redacție ne-au sosit mai multe scrisori prin care ni se cer lămuriri privind acest nou instrument de păstrare a economiilor bănești personale, m-am gîndit că-i nimerit să publicăm în revista rîndurile pe care ți le pregătisem matală, nădăjduind că venim astfel în ajutorul tuturor celor ce vor să-și construiască o locuință într-un timp cît mai scurt.

După cum îți spuneam, bade Niculai, noul „Libret de economii cu cîștiguri în materiale de construcție” dă posibilitatea depunătorilor de la sate și din orașele în care nu se construiesc locuințe proprietate personală cu sprîjinul statului, să strîngă banii necesari construirii unei case și să-și realizeze această dorință într-o perioadă mai

scurtă. Pentru matală, ca și pentru toți cei ce vor să-și facă locuințe noi, libretul acesta este cum nu se poate mai bun. Casa de Economii și Consemnațiuni acordă depunătorilor dobîndă sub formă de cîștiguri în materiale de construcție (cherestea, ciment, țiglă, tablă, carton asfaltat etc.), necesare construirii unei case cu o suprafață locuibilă de circa 40 metri pătrați.

Depunătorii beneficiază de drepturile și avantajele generale ale păstrării economiilor bănești la C.E.C. Bunoară, matală, bade Niculai, care vrei să-și scoți un asemenea libret, ai dreptul de a dispune după cum crezi de cuviință de sumele depuse, restituindu-ți-se, la cerere, imediat, întreaga sumă. Dacă vrei, poți să imputernicești și alte persoane să dispună de sumele pe care le-ai depus la C.E.C. Ca și în celelalte cazuri se păstrează secretul asupra numelui, sumelor și operațiunilor efectuate. Apoi, bade Niculai, depunerile, dobînzile și cîștigurile sînt scutite de orice impozite și taxe.

Aceste librete de economii cu cîștiguri în materiale de construcție se pot obține de la filialele și agențiile C.E.C. de la sate și din orașele în care nu se construiesc locuințe proprietate personală cu sprijinul statului, precum și de la unitățile poștale din localitățile în care nu sînt unități proprii ale Casei de Economii și Consemnațiuni. Îmi spunea că nu știi ce să faci: să-l pui pe numele dumitale ori al băiatului? Asta cum vrei, ai toată libertatea. Intrucît pe un libret de economii cu cîștiguri în materiale de construcție se face o depunere în numerar în sumă fixă de 1000 lei, eu ți-aș sugera, bade Niculai, să scoți unul pe numele dumitale și altul pe numele băiatului.

Cîștigurile se acordă prin trageri la sorți trimestriale. Numărul și valoarea individuală a cîștigurilor se stabilesc pentru fiecare trageră la sorți, de către C.E.C. La tragerile la sorți trimestriale participă libreturile ale căror depuneri au fost păstrate la C.E.C. în tot cursul trimestrului pentru care se face trageră.

Fiecare libret care îndeplinește condiția de participare la tragerile la sorți trimestriale primește, din partea C.E.C., cîte un număr de participare. Aceste numere pot fi aflate înainte de efectuarea tragerii, consultînd la filialele C.E.C. (menționate pe libret), listele cuprinzînd libreturile admise la trageră.

Tragerile se organizează în cursul trimestrului următor celui pentru care se efectuează trageră. Data și locul efectuării tragerii vor fi anunțate din vreme prin presă și radio.

Un lucru pe care nu trebuie să-l uităm, bade Niculai: posesorilor libretelor ieșite cîștigătoare li se asigură cu înțietate materialele de construcție cîștigate. Pentru aceasta este nevoie ca depunătorii libretelor cîștigătoare să se prezinte în termen de cel mult 60 de zile de la data tragerii, la filialele C.E.C. (menționate pe librete), de la care vor ridica adevîrțile cîștigătoare. În termen de 10 zile de la eliberarea adevîrții depunătorii vor merge la depozitul de cherestea și materiale de construcție (pe care îl stabilește filiala C.E.C. împreună cu depunătorul).

În cazul în care titularii nu ridică adevîrțile de cîștigători sau nu le prezintă în termenele stabilite, ei au dreptul numai la valoarea în bani a cîștigurilor respective.

Libretele neieșite cîștigătoare la o trageră la sorți trimestrială participă la tragerile următoare, dacă posesorul libretului respectiv nu-și retrage sumele în cursul trimestrului pentru care se efectuează trageră.

Printre cîștigătorii care vor fi din ce în ce mai numeroși de la un trimestru la altul, vă puteți număra și dv. Și dumitale, bade Niculai și tuturor celor ce vor avea astfel de librete de economii, vă dorim cîștig, belșug pe masă și în casă.

V. MARTON

DREPTURILE ȘI AVANTAJELE DEPUNĂTORILOR

Pentru sumele depuse la Casa de Economii și Consemnațiuni toți depunătorii beneficiază în afară de avantajele specifice instrumentului de economisire ales și de avantajele generale ale păstrării economiilor bănești la C.E.C.:

- dreptul de a dispune după cum cred de cuviință de sumele depuse, unitățile C.E.C. fiind obligate a le restitui imediat la cererea depunătorilor;
- dreptul de a imputernici și alte persoane să dispună de sumele păstrate la C.E.C.;
- garanția statului asupra sumelor depuse, a dobînzilor și cîștigurilor, ele putînd fi restituite și achitate oricînd;
- păstrarea secretului privind numele depunătorilor și operațiunile efectuate;
- Sporirea sumelor depuse prin dobînzii și cîștiguri;
- scutirea de orice impozite și taxe a depunerilor, dobînzilor și cîștigurilor.

PROVERBE ȘI ZICĂTORI

- Cînd risipește bărbatul, arde casa pe jumătate, cînd risipește femeia, arde toată casa.
- Cel ce pe sineși nu se stăpînește, rău se economisește.
- Buna economie a casei, temelia casei: o asemenea temelie să faci și tu casei tale.
- Economia te satură, risipa te flămînzește.
- Cel ce rău se economisește, să bage de seamă că nu și mîntea să și-o cheltuiască.
- Cînd înveți pe copil la mii de sute de cheltuieli zadarnice, îl înveți cum mai curînd să sărăcească.
- Nici să cheltuiesti, nici să te zgîrcești la toate peste măsură, ci o cumpănă bună și dreaptă să păzești, ca să nu te căiești în urmă.
- Cumpătarea, cel mai mare dar al celui înțelept.
- Cumpătarea îți aduce cea mai mare bogăție, cu cît mai cumpătat, cu atît mai îmbelșugat.

PRIMUL CĂLĂTOR ROMÂN ÎN JURUL LUMII

La începutul secolului nostru, mai exact la 1 aprilie 1910, patru tineri români — toți îmbrăcați în costume naționale — au plecat din București pentru a face o călătorie în jurul lumii în cadrul unui concurs internațional inițiat de societatea Touring Club de France.

Cei patru români participanți la această aventură — destul de dramatică — au fost minajați de dorin-

ța de a cunoaște lumea, dar mai ales de a face cunoscută România pe meridianele lumii.

Rînd pe rînd, însă, Pascu, Negreanu și Pirvu s-au stîns. Ei n-aveau să mai vadă niciodată locurile dragi, de unde porniseră în cutrețtoarea călătorie pe glob.

Deși rînias singur, Dumitru Dan — unul dintre cei patru tineri — nu s-a gîndit nici o clipă să întrerupă călătoria. A parcurs 90 000 de km. Cuvintele ultimului tovarăș de care s-a despărțit l-au îmbărbătat. Prin el, Dumitru Dan, portul național românesc, cîntecul și graiul de pe meleagurile dunărene s-au făcut cunoscute mai departe, în lume.

...Documentele, autografele, afișele de teatru și numeroasele hirtii scoase acum din rucsac îi amintesc tot atîtea clipe și locuri prin care a trecut în ultimul timp. O hirtie din 9 decembrie 1914 atestă că a fost primit la Casa Albă. Alt act: comandantul vasului „Quebec” certifică marșul de 10 ore pe zi, făcut pe punte. Apoi un document din Havana, datat 21 ianuarie 1915, semnat de Mario Garcia Menocal, președintele statului Cuba...

În temerara sa expediție, Dumitru Dan a străbătut 74 de țări și peste 1500 de orașe, deșerturi de nisip și de gheață, jungle africane și pampasuri din America de Sud, cuprinzînd 107 paralele (67 grade la nord și 40 grade la sud) și, bineînțeles, toate cele 360 de meridianale ale globului. A traversat trei oceane și șapte mări și a trecut de șase ori ecuatorul. În extraordinara sa aventură, Dumitru Dan a rupt 497 perechi de opinci, a deteriorat 28 de costume naționale, primite din țară prin colet poștal în diverse puncte ale globului, și a reușit să „adune” peste... 50 kg de documente. Astăzi, după o activitate de 40 de ani în cîmpul muncii, Dumitru Dan, om cu păr cărunt și bogate amintiri, trăiește în Buzău, respectat de concetățeni și, bineînțeles, îndrăgit de cei tineri, cărora le povestește, adesea, momente palpitate din minunata lui călătorie în jurul lumii, în care cei trei tovarăși de drum și-au pierdut viața.

O parte din documentele acestei călătorii pot fi văzute într-un album dăruit Muzeului de Istorie a orașului Buzău.

Scrisorile pe care le primește din toate colțurile țării și de peste hotare, și dragostea cu care este înconjurat pretutindeni îl fac să se simtă mulțumit de străduințele sale.

Iar noi nu avem decît să-i dorim și pe această cale încă mulți ani de viață și o tinerețe cit mai lungă.

ALEXANDRU DEȘLIU

● DISCURI ● DISCURI ●

Recentele apariții pe disc ale mai multor interpreți de muzică populară prilejuiesc discofililor posibilitatea îmbogățirii colecțiilor personale cu cele mai frumoase melodii din diferite regiuni ale țării.

Astfel, muzica populară românească și oltenească are demnă reprezentantă în Ileana Sărăroiu, al cărui ultim disc înmănușează piețele mult îndrăgite de ascultătorii emisiunilor de radio: „Lăstărel cu floare-albastră”, „Te iubesc de-o viață-ntr-o noapte”, „Aseară și-alaltăseară” și „Mă dusei seara pe lună”. Din aceeași sursă este inspirat și programul pe disc al formației de muzicuțe „Ritmici”: „Sirba dunărenilor”, „Lelița Ioană”, „Hora lăutărească” și „Geamparalele”.

Un alt disc, de curînd apărut, prezintă melodii moldovenești „Spune Gheorghe, ce-i cu tine”, „Mamă, șapte fete ai”, „Cît e Siretul de mare” și „Uite, colo-i badea-l meu” interpretate de cîntăreața Ștefania Rareș.

Muzica transilvăneană a fost deseori susținută cu succes de către Petre Săbădeanu care, pe ultimul disc EPC 994, interpretează melodiile: „Mîndra mea, floare aleasă”, „Mîndruliță din Ardeal”, „Asta-i doina doinelor” și „Pe malul Mureșului”.

Discul EPC 996, prezintă patru melodii bănățene: „Săraca copilărie”, „Fetele de măritat”, „Ileană, Ileană” și „Tot mă uit și nu se vede” în interpretarea cunoscutului cîntăreț Achim Nica.

● În multe părți ale Indiei — potrivit unui vechi obicei — vacile sînt socotite, încă, animale sfînte. Nimeni nu are voie să le lovească ori să le alunge din locurile unde se găsesc. Din această cauză, ele pot fi văzute adesea, plîmbindu-se în voie pe străzile orașelor, prin parcuri etc.

Iată, însă, că datorită acestui obicei, recent s-a petrecut un incident curios. Două avioane au fost nevoite să zboare o zi întreagă deasupra aerodromului din

CURIOZITĂȚI

Bombay pentru că pe pista de aterizare se plîmbau niște vaci pe care nimeni n-a îndrăznit să le alunge.

● Australia este o țară cu foarte multe curiozități. Alături de animale stră-

vechi, aici se află și mulți copaci neobișnuiți. Unul dintre ei este și acela cunoscut sub denumirea populară de copacul-butelie. În trunchiul buretos al acestui copac se poate aduna în sezonul ploilor o cantitate de circa 3 000 litri de apă, pe care copacul o folosește, apoi, la nevoie în perioadele următoare.

● Berzele pot dormi în timpul zborului. Iată o știre care a făcut senzație la conferința ornitologilor de la Tanger (Maroc). Somnul nu

INGROPATUL VIEI

— Eheh, băiete, via asta e o comoară!
— Aha, înțeleg acum de ce o... îngropați!

Desen de Al. CLENCIU

Lapte spălat

„Igienă e pe primul plan”. Această deviză este respectată cu sfințenie de cei care vînd lapte la centrul din Topoloveni (Argeș). Și pentru că au impresia că laptele nu e chiar foarte alb, și-au propus să-l spele. Ce-i drept, l-au curățat complet de grăsimi.

Să le mulțumim totuși pentru inițiativă. Nu pentru că spală laptele, ci pentru că întrebunțează în această acțiune apa simplă. Ce ne făcăm dacă din exces de zel, spălăm laptele cu săpun? Oare de asta nu au fost încă săpunii?

Ortopedică

Stimați tovarăși de la Depozitul I.C.I. Calafat. Vă scrie un cetățean din Plenița-Dolj. Ce aveți cu noi ăștia care trăim pe picior ceva mai mare? De ce ne persecutați? De luni de zile nu s-a mai văzut în Magazinul Universal din comuna noastră vreun pantof mai mare de nr. 39. E adevărat că omul gospodar își face iarna car, dar n-am auzit că ar umbra iarna în sandale.

La toate solicitările noastre, gestionarul Gheorghe Toma ne arată copii după notele de comenzi trimise în repetate rînduri către dv. Dar cu ele nu putem să ne încălțăm deși ne-au făcut destule bătăturile... de cap, prin felul în care le-ați „onorat”. Nu ne mai rămîne decît să ne facem o operație ortopedică ca să ne aducem picioarele la dimensiunea pantofilor. Sau poate că totuși e mai bine invers?

Simplificare

Deși comuna Dumbrava se află în apropiere de Ploiești, deși are stație de cale ferată, coletele cu ziare sînt trimise mai întîi la oficiul din Drăgănești. De acolo le ia un factor poștal și le poartă cu șareta spre stația C.F.R. Zănoaga (aflată lângă Drăgănești) pe unde, în zori, trecuse de fapt și trenul. Aici le preia factorul din Dumbrava. Și spre seară, în cel mai fericit caz, ziarele ajung în mîinile cititorilor.

Propunem o altă soluție: ziarele să fie trimise cu avionul la Tulcea, de acolo cu vaporul la Galați și mai apoi cu trenul pînă la Ploiești. Din acest punct să fie transportate direct în comuna Dumbrava cu trotineta.

Conserve din... motive

Am scris, nu de mult, în revista noastră, despre faptul că fabrica de conserve din Fetești nu ridică la timp de la cooperativele agricole, cantitățile de legume contractate.

Aflăm că aceeași situație se repetă și la fabrica de conserve Băicușeni — secția Topoloveni. Nerespectîndu-și angajamentele, fabrica i-a obligat pe cooperativele din Rătești (Argeș) să privească neputincioși la degradarea a 2 000 kg roșii, 620 kg castraveți cornișor și 700 kg fasole verde. S-au pierdut astfel 3 328 lei. Fabrica invocă tot felul de motive. Dar nu e cazul să vîndă castraveți grădinarului.

O MICĂ DEOSEBIRE

Explica broasca țestoasă
Unui fluture incult:
— Eu trăiesc grozav de mult
Și sînt foarte sănătoasă

Că din timpul meu enorm
Circa vreo trei sferturi dorm!

— Ce spui, soro? Curios!
D-ai-a, porți cu tine țeasta?
— Sigur!
— Dar în vremea asta
Cel puțin... visezi frumos?

— Da. Cînd somnul mi-e ușor
Vultur mă visez — și zbor!

— Bravo ție! (filfii
Fluturașul colorat)
Eu trăiesc numai o zi
Iusă... zbor cu-adevărat!

STELIAN FILIP